

L'HEREU

—Si són servits...

La intransigencia del "Requeté"

EMPRE havíem cregut que'ls pobres nois que formen el requeté, eren el prototipo de la violència i de la intolerància, però mai hauríem sospitat que arribés a tal excés el seu cinisme i la seva despreocupació.

Nosaltres, emprò, ja sabem que aquests pobres nois, que estan fanatitzats per quatre intrusos del partit carlista, que no tenen més ideals que'l browning, el punyal i l'agulla saquera, tenen prou desvergonyiment per a

venjar de una manera villana les ofenses rebudes.

¿Creieu, senyors, que us dediqueu a sobornar joventut, i que despietadament els hi inculqueu idees de destrucció i d'odi, que lograreu triomfar fent ús de la violència? Ah! no; amb els vostres ilegals procediments l'únic que logreu és que us avorreixi tot un poble. Vosaltres pomposament us anomenau catòlics i feu servir moltes vegades la sotana per a satisfer les vostres concupiscències; i si sou catòlics com dieu, hauríeu d'avergonyir-vos de portar armes i d'imposar arbitràriament el vostre criteri.

Si'ls primers cristians s'haguessin portat com vosaltres, encara hauria de triomfar el cristianisme. Es amb la humilitat i el bon exemple, com se logra fer prosèlits, no enfurant en el pit d'un germà l'arma fraticida.

¿Què n'heu tret d'intentar assaltar la nostra administració, aprofitant les ombres de la nit com els homes de mals instints?

¿De què us ha servit la sang que heu fet vessar a dos ignocents? Heu lograt, tal volta, expandir arreu de la terra els vostres ideals, logrant que'ls indiferents us ajudessin a fer triomfar la vostra causa? No; sols heu lograt que us odiéssim el poble.

Es intolerable que en una ciutat culta com Barcelona, succeeixin fets com els del dilluns de la setmana passada. Cal que *El Correo Catalán*, que afirma que'ls autors de la selvatjada no són els jaumins, ens digui si figuren o no dintre el partit carlista, els que's valen de la violència per a imposar el seu criteri; els que sobornen criatures i els hi armen el braç; els que en casinos i ateneus parlen de destrucció i d'odi i sortegen browning entre els concurrents; els que passegen uniformats pels carrers de Barcelona, per distingir-se dels demés ciutadans, sempre que tenen motiu per a fer-ho; els que escriuen en periòdics que'ns insulten grollerament i fan l'apologia dels ideals lerrouxistes; els que voten contra la Lliga i contribueixen an el triomf d'en Lerroux, i els que's diuen carlistes i catòlics i no saben tractar les persones honrades amb el respecte que's mereixen.

Mentres *El Correo Catalán* no'ns contesti, culparem a tot el partit de la selvatjada comesa.

¿Es que's podria viure a Barcelona, si tots els partits polítics imitessin al requeté? No; la gent d'ordre fugiria de nostra ciutat.

¿En quin concepte'ns tindrien els demés pobles de la terra, si'ls republicans ofesos per uns conceptes vertits en un diari monàrquic les empenguessin a trets contra l'autor de l'article, i vice-versa? ¡Ah! no; Barcelona és una ciutat culta i tolerant i no podem permetre que quatre criatures sugestionades per les idees destructores dels despreocupats que'ls dirigeixen, pertorbin la tranquil·litat ciutadana.

¿Creieu, tal volta, que lograreu fer-nos canviar de ruta? ¿Us creieu prou forts per a imposar-vos? ¿Heu cregut potser que la por s'apoderaria de nosaltres i posaríem sordina a les nostres plomes, i us deixariem pactar descaradament amb en Lerroux? No us feu aquestes il·lusions. Nosaltres continuarem essent uns enamorats de Catalunya, i posant per damunt de tot el nostre amor a la pàtria catalana; serem com fins ara regionalistes fins al moll dels ossos i pesi a qui pesi i costi lo que costi, desenmascarem a tots els hipòcrites, combatrem tot lo que signifiqui odi i violència, futejarem a tots els polítics sense conviccions ni ideals que pacten secretament amb els enemics de l'ordre per a obtenir favors i beneficis, i cridarem ben fort, per a que tothom ens senti, sempre que veurem que s'atenta contra la dignitat i la decència.

Es inútil, doncs, fer-nos callar valent-se de la violència, perquè l'únic que lograreu serà augmentar més la nostra repugnància.

Tenim lleis que'ns amparen i seguirem el nostre camí amb la testa plena d'idealitats i el cor vessant d'amor i d'il·lusions.

No'ns heu espantat, senyors del requeté, però protestem enèrgicament del vostre selvatje procedir i demanem que se'ns fassi justícia.

Cal que calgui sobre vosaltres l'anatema de tot un poble, i que Barcelona us conegui per a que us dongui 'l càstic que mereixeu.

No sou dignes de viure en una ciutat civilitzada.

Protestem també amb totes les nostres forces de que intentéssiu assaltar la nostra administració amb el propòsit potser d'assassinar-nos, com ho demostren els trets que engegareu cobardement contra dues persones indefenses que res tenen que veure amb la direcció ni amb la confecció de L'HEREU; de la sang ignocenta que heu fet vessar i de la vilesa que significa intentar penetrar com soldadesca indisciplinada dintre una casa particular, aon provisionalment està instal·lada l'administració de nostre periòdic.

Mes no'ns desencorajem.

Som optimistes.

Avui com ahir el nostre lema és el mateix:

¡Avant sempre i visca Catalunya!...

L'HEREU.

De cop i volta

(SONET MAGRE)

La Quaresma ja ha arribat
amb son exèrcit d'espines;
ja'ns toca rebre tunyines;
el peix-palo ja està armat.

Ja ha arribat ben carregat
un barco d'oli i farines
per' amanir les sardines
de barril i el llus... salat.

Demà la tindrem ja aquí
la tungada de la ganya;
el temps més trist per pahi...

Mes, la Quaresma ens enganya:
¿Com potser que vingui a Espanya
si no se'n mou mai d'aquí?

S'ha acabat l'arroç amb talls,
les mandonguilles, ronyons...
Ara, llegums i sigrons
i aquella sopeta d'alls.

La carn ara s'ha abolit;
prò haurem de rosegat l'os:
ja no'ns deixarà en repòs
el vil bacallà fregit.

Les costelles rebossades
i aquells bistecs de filet
obriràn pas al xanguet
i a les fontes arengades.

Els que menjen de capritxo
(prò de vint cèntims el plat)
tindràn bacallà esqueixat
i romesco fet amb bitxo.

Els que fan vida autonòmica
i barata, amb un grapat
de cèntims tindran barat
amb una salsa econòmica.

La dispesera podrà
quedar bé i ser molt lloada
servint una borricada
de peix que... s'ha de llençà.

Tots quants no han de buscar metge
per cap disgust o enrabiada,
s'atiparàn de rajada
que és el peix de més gran fetge.

Els que s' deixen enganyar
per una dona amb barret,
menjaràn algú burret
d'aquells que's deixen pescar.

Pels xerraires que amb molt poca
vergonya no us deixen mai,
¡latas de sardines rai
no'n falten; musclos de rocal!

Per les noies i fadrins
sense gana i perduts d'esma,
calamars per la Quaresma,
llagostes i llagostins.

Aquell que li toca 'l rebre
i pelat s'ha tornat ruc,
menjarà fetes amb suc
pelaies posant-hi pebre.

Pels trinxeraires a piles
escorrent-se de les mans
dels gures i dels urbans,
hi han les llissares i anguiles.

La gran colla de bagarros
que viuen sense fer rès,
pagant un altre (està entès)
s'afartaràn de llobarros.

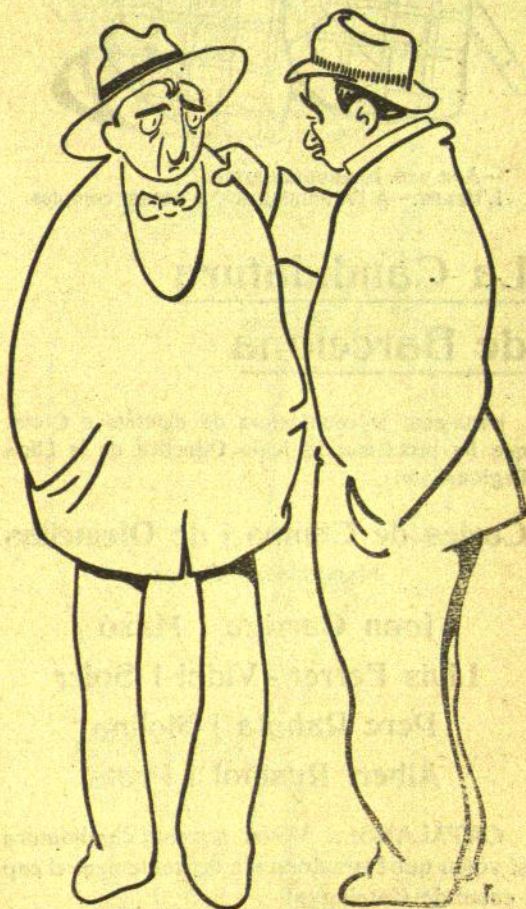
Als que topen de retop
sempre amb alguna xaripa,
el menjar pops no'ls alipa...
Ells fan la vida de pop.

Qui an els polítics a l'ús
cregui encar' de bona fè,

que no menji aquet temps rē
que no sigui llus... ¡toi llus!
I el republicà fervent;
que la Rep. està esperant,
que segueixi dejunant...
dejunant perpetuament.

La Quaresma ja ha tornat
com cad'any portant cor-agre...
(Jo, com la ballo tant magre,
ni tampoc me n'he adonat).

PEPET DEL CÀRRIL.

NOVA ENFERMETAT.

—Ja sabs que demà enterren la sardina?
—Com! què dius...!!! I de què ha mort?
—D'un *afac requetejaumista*.

—Aon vas, HEREU, tan armat?
L'HEREU.—A l'Administració a passar comptes.

La Candidatura de Barcelona

Heus-aquí la candidatura de diputats a Corts, que ha proclamat la Junta Directiva de la Lliga Regionalista:

Carles de Camps i de Olzinellas

MARQUÉS DE CAMPS

Joan Garriga i Masó

Lluís Ferrer - Vidal i Soler

Pere Rahola i Molina

Albert Rusiñol i Prats

CATALANS!... Votau aquesta candidatura si voleu que Barcelona sia veritablement el cap i casal de Catalunya!

CIUTADANS!... Treballem amb fè i entusiasme per a que triomfin els ideals regionalistes.

Contra l'imperi de la violencia

D'un quant temps ençà de nou rebrota a Barcelona la mala herba de la violencia, com si's volgués tornar a aquells temps desgraciats, en que l'estol lerrouxista veient-se acorralat per l'allau de la Solidaritat, amb les seves càbiles constantment organitzades i en funcions, torbava cada dia la pau ciutadana. L'onada de violencia i incivilitat d'anys endarrera, torna a passar ara engroixida pels requetés, que semblen volguer fer la competencia als joves barbres del lerrouxisme en lo d'escometre a trets de browing a tots aquells, qui en ús del seu perfecte dret, no volen professar idees lerrouxistes o carlines i amb honradesa surten a defensar les seves opinions, a l'ampar de la llei.

Rès hi ha de respectable per aquestes colles de xicots barbamecs, que nodrits en l'odi i pujats en l'exercici pràctic de la violencia, senten constant fretura de posar-se la browing a les mans i disparar i sentir el crit de dolor de les seves víctimes, creient aixís, infeliços, que imposen el triomf de la seva causa.

Ni'l carrer on passen pacífics ciutadans, dones i criatures, ni'l sagrat del domicili particular, ni la mateixa santetat del temple logren posar frè als seus instints depravats; la qüestió és per ells fer sentir arreu i a tot hora l'imperi de la violencia. Com aquells que han arribat a contraure una habitut,

senten necessitat de donar expansió als seus instints.

Els organitzadors d'aquestes càbiles i requetés se n'han de donar ben bé vergonya de la seva obra fonament destructora de tot noble sentiment. Lluny d'educar les joventuts en l'entusiasme i fè per al triomf de la seva causa, en la virtualitat de les seves idees, en l'honorable dels seus procediments sota l'ampar de la llei, que estant damunt dels partits, va dirigida a protegir indistintament a tots els ciutadans, s'han estimat més pervertir aquest jovent, llevant-los-hi el seu natural optimisme, encarrilant-los per camins de negació i violència destructora, portant-los a viure i actuar en un estat de completa barbarie, amb l'ofegament de tot sentiment honrat amb el seu consegüent desenfrè dels seus instints, incompatible fins amb la civilització més rudimentaria i incipient.

Deia molt bé l'actual governador, amb motiu de les darreres eleccions, als pocs dies d'haver arribat a Barcelona: «Als qui diuen que Barcelona és un foc de corrupció, se'ls hi podrà respondre que no's coneix corrupció major que la que s'exerceix amb aquests xicois de dotze i catorze anys barrejant-los amb les lluites polítiques».

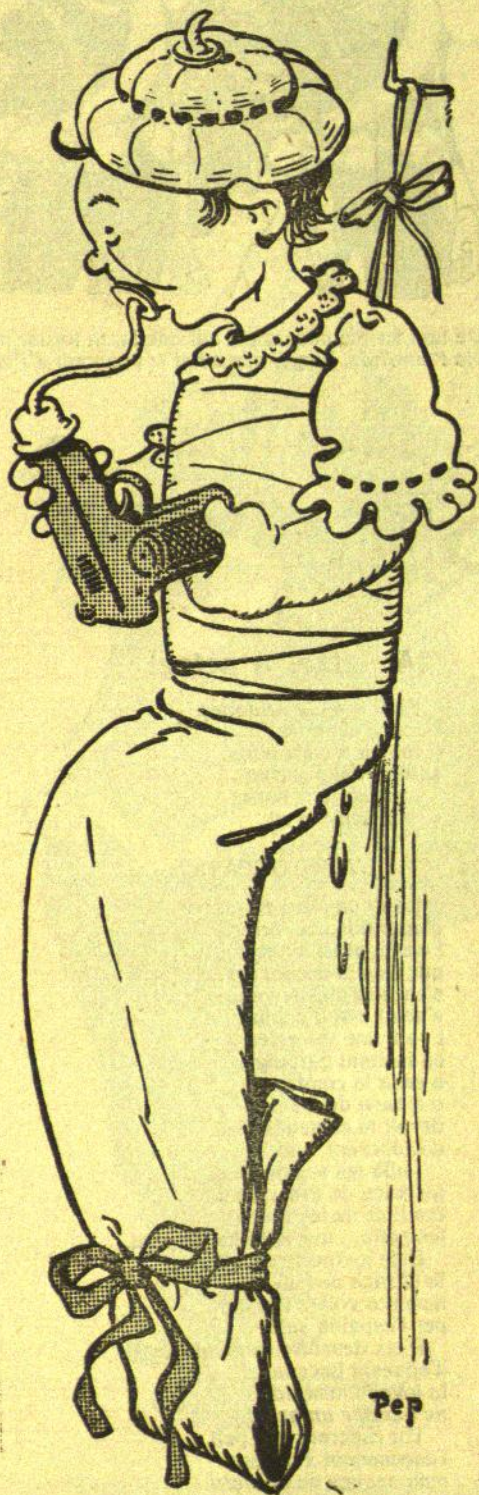
Sí, raó, i sobrada, tenia'l senyor Andrade, perquè fruit d'una obra de corrupció és l'espectacle, a que ell se referia, d'aquests xicois que amb el renec als llavis i un garrot, més gros que ells, als dits, corrien allavors pels carrers i col·legis electorals; com obra de corrupció és posar-los-hi una browning a les mans i ensenyar-los de tirar al blanc, per a que encertin, després, quan sigui l'hora d'anar-les a empendre a tiros contra qui'ls dona la gana; obra de corrupció són les rifles de revòlvers i pistoles entre quitxalla, que's fan en alguns centres; obres de corrupció les parades d'aquests estols que passen pels carrers i fins se'n van alguns a missa, militarment formats, desafiant, amb mirada provocativa, als qui'ls contemplen, promtes a treure's l'arma de la butxaca.

Es aixís, organitzadors de càbiles i requetés, com s'enalteix el concepte de llibertat que uns dieu professar i's vetlla per la religió que dieu defensar els altres? Farsants, més que farsants! Ni la llibertat, ni la república, ni la religió vos interessien gran cosa, com no sigui per a fer-les servir de tapadora de les vostres iniquitats. Lo que heveu fet vosaltres ha estat una obra de corrupció de menors, emportant-vos als vostres llocs de reunió a criatures, i allà's hi heveu pervertit la intel·ligència i corromput el cor; no heveu fet partidaris d'aquesta idea o de l'altra, sinó esclaus del regne de la violència; no'ls heveu ensenyat el camí de la ciutadania, sinó el camí de presiri. Ara que la vostra obra execrable dona'l seu natural fruit, constituint constantment una amenaça a la pau de la ciutat i un perill per als seus habitants, ara ha arribat l'hora de que tots els barcelonins que no vulguin ésser víctimes d'una infima minoria pertorbadora, s'acoblin per a la defensa de la dignitat, el bon nom, la tranquil·litat de la nostra ciutat i surtin a barrar-vos el pas. Prou i massa temps fa que correu pels carrers.

Nosaltres, víctimes fa poc d'aquests inconcients, complim un deure de ciutadania preguntant a les autoritats que utilitzin els ressorts que les lleis posen a les seves mans, per a fer-los desaparèixer totalment, com elements nocius a la salut pública.

De cap de les maneres podem permetre ni consentir que perduri més, aquí, l'estat d'intranquil·litat i a fòra la llegenda que'ls ha fet anomenar de Barcelona: «la ciutat més anàrquica del món».

FIBLADA.

—Gue... gue... gue...

—De tant fer-me passar pel sol, me fareu tornar moreno.
—No t'amoïnïs, home, que aviat te posarem a l'ombra.

¡A setze, a setze!

El pobre Carnestoltes
s'acaba de mori,
li canten les absoltes
al llarg del seu camí.
¡A setze, a setze!
¡a setze el vi!

L'ARISTOCRÀTIC

Es dóna prou vergonya
d'anar fins pel carrer,
i carregat de nyonya
que més ja no pot ser,
s'encaua dins les sales,
s'acull a son sopluig,
i va lluint ses gales
en incitant garbuig,
a casa la comtesa
o a casa del baró,
devall la esplendidesa
d'exuberant saló.

I allà les sedes fines,
les joies de gran preu,
fan lluir de les nines
les pells... que'ls hi ha dat Deu.

Dels jovincels escolten
la lúbrica passió,
mentres volten i volten
per l'espaiós saló.

D'eix desenfré sens mida,
d'aquesta bacanal,
la jovenalla ardida
ne diu *dar un assalt*.

Tot esperant que peti
l'escumejant xampany
amb saques de *confetti*
bogegen amb afany.

El pobre Carnestoltes
en un recó arraulit
vegent tants poca-soltes,
se sent enmalaltit.

Quan cau la batallada
darrera, del dimars,
fent una sotregada
s'ajau per no aixecar's.

EL DEMOCRÀTIC

Si acàs surt a la rúa
per Rambles i Passeig,
d'angunia veig que súa
dessota un vestit lleig.

Va fent la *figuereta*
tot brut i espellifat,
amb aires de mofeta
de noi enrevoltat.

A voltes s'embolica
amb un cobrellit vell
tocant una musica,
movent fort desgavell.

Provocatiu com passa
tothom li gira el cap,
que sembla una fardassa
de porqueria i drap.

Si dú la cara bruta,
la llengua encare més;
llicència disoluta
llensada pels carrés.

No té ni art, ni gracia,
ni menys sentit comú,
un xisto és sa desgracia
si vol esbronca a algú.

Es la luxúria folla
que escapa dels bordells,
borratxo que trontolla
anant a cap-girells.

Per xò quan l'hora arriba
fa quatre espeternecs
i, tot morint, etziva
un rengle de renecs.

El Carnaval és càstic
per als honrats i bons;
mor al carrer, de fàstic,
i mor plé de vergonya
a dintre dels salons.

CABALER.

Grans mercés

Són tantes les visites que hem rebut durant aquests dies i tan nombroses les cartes de protesta que'ns han dirigit nostres amics—i molt que ho són i no ho sabíem—que en la impossibilitat de contestar-les com se mereixen, els diem des de aquestes columnes que estem fonament agraïts a les paraules coratjoses que'ns dediquen i a la enèrgica protesta que formulen.

Agraïm també—perquè no dir-ho—al senyor Andrade, l'interés que ha demostrat en sapiguer l'estat dels ferits i els desitjos que té d'esbrinar qui són els malvats que intentaren assaltar la nostra Administració i feriren a dues persones dignes i honorades.

A tots els que s'han interessat per nosaltres, els donem grans mercés, especialment a la premsa local que unanimitat ha reprobat la selvatjada, indicant qui eren els qui l'han comesa.

Com fou allò...

Tothom sab que'ls setmanaris humorístics, per sa manera d'ésser, no tenen redacció de *plantilla*. El favor públic li dona prou esplèndida col·laboració i basta un director que compleixi els preceptes de la llei. En aquest cas està L'HEREU.

No és aixís la comptabilitat. L'ordre i administració de tota empresa té de raure en una sola mà que la encamini pels averanys de la realitat i té d'ésser permanent i fixa.

Aquesta tasca, els propietaris de L'HEREU l'havien confiada a un bon amic seu, instal·lant l'administració, provisionalment, en el domicili particular de la família Astell.

El dilluns, dia 16, a dos quarts de vuit del vespre, estava el senyor Administrador en dit domicili, arrodonint el seu plan de millorar el setmanari, començant amb el canvi d'impremta, tractant amb D. Josep Castan, delegat del Sindicat de venedors de periòdics, les condicions per a encarregar-li la venda de L'HEREU.

Feia pocs minuts que estava allí el senyor don Lleó Velao, amic particular i antic del senyor Astell, qui, en aquells moments, es trobava fóra de casa i quin retorn quedà esperant, entaulant-se conversa general.

Dos forts cops de timbre a la porta d'entrada, casi tocant a la sala d'administració, mogueren a l'Administrador a anar a obrir, sens esperar el servei de la minyona, trobant-se davant d'un escamot de joves de quinze a vint anys, alguns armats de bastons, amb bufanda enrotllada al coll molts d'ells i capitanejats per un individu més ben vestit que'ls demés.

—Es aquí aon fan L'HEREU?—diu el capitost.

—No, aquí no's fa L'HEREU.

—Es extrany, perquè ens han dit que era aquí.

—Doncs, aquí no és; aquí és l'administració; ont es porten els comptes.

—Ah, aixís, avant,—diu llençant-se plegats contra la porta.

—No, avant, no;—respòn nostre amic, i empenyent vigorosament la porta, que previsorament no havia deixat de la mà, logra tancar-la, si bé quedant dintre un jove de la colla.

Increpa llavors l'Administrador a dit subjecte tirant-li en cara la forma tumultuosa i traïdora de l'assalt a un domicili particular, en tant que'ls senyors Castan i Velao s'acosten a la porta, donant-se compte de l'avalot, lo mateix que la senyora esposa del senyor Astell, que estava cuidant a sa filla greument malalta.

Els de fóra s'adonaren de que quedava tancat un dels seus i se'ls ofa xerrotejar per a lliurar-lo, i ràpid com el llamp se'n va l'Administrador al balcó per a veure si, per casualitat, hi havia algún agent d'autoritat que, entrant a l'escala, pogués copar-los. No'n veu cap, però sent que la portera, eixida al carrer, crida ¡auxili! ¡ladres! i pensant que algú impediria ja la fugida dels assaltants, torna vers la porta del pis veient-la oberta, el detingut fóra, i els dos senyors Castan i Velao al peu mateix arrimats a la paret del replà, mirant a l'escamot, al mateix temps que sonen quatre trets.

Torna l'Administrador al balcó i crida auxili i que no deixin sortir a ningú de la escala i, al entrar novament al despatx, hi veu al senyor Castan que li diu que's troba ferit, fent-li el senyor Velao la mateixa observació.

An aquestes, el doctor senyor Soler, metge de la família, que venia a visitar a la malalta, reconegué als dos ferits apreciand al senyor Castan una ferida la cuixa esquerra amb orifici d'entrada, tocant-se-

—Sí que hi anem a la lluita coaligats amb els ferrouxistes. ¡Amb el cap ben alt!

Paparra

L'ENTERRO DEL CA

li la bala sota la pell de la cara posterior, i altra ferida, afortunadament de menys importància, al senyor Velao, en la cuixa esquerra també.

¿Què havia passat durant la primera breu sortida al balcó, del senyor Administrador?

Senzillament que la bondadosa esposa del senyor Astell, ignorant de lo que passava i condoluda de les llastimosos exclamacions del defingut, que per ella no tenia tal caràcter, li digué que ningú el tenia prè i el minyó obrí la porta per a fugir, malgrat els esforços que els senyors Castan (desgraciadament manco de la mà dreta) i el senyor Velao feren per a impedir-ho de moment apretant la porta i encloguent-lo d'una espatlla.

Consti, doncs, al defingut, que, sens dubte, llegirà aquestes ratlles, que deu llur salvació a la bondat de la senyora Astell, quin domicili assaltà facinerosament amb les intencions que ell se sab, i consti que aquesta bondat va ésser criminalment pagada disparant uns trets contra uns senyors que sortiren a l'escala i quin parentiu i relació amb la família ignoraven, i consti a tots que aquesta és la veritat dels fets ocorreguts en la vesprada del 16 de Febrer de 1914 en l'Administració de L'Hereu.

* * *

Pobre veritat!...

Vivim en plè regnat de la hipocresia. Hipocresia en la política, hipocresia en les relacions socials, hipocresia en tot i per tot.

Per Carnestoltes, aquest podríem dir-ne instint d'amagar la realitat, surt del seu estat latent i es manifesta clarament, desvergonyidament. Es — sembla una paradoxa — una hipocresia poca-vergonya la d'aquests dies.

Si tant abunda aquesta plaga, ¿què té doncs d'extrany que'ls que volgüem dir la veritat siguem pels uns — pels de dalt — calificats de «visionaris» amb una rialleta sarcàstica, i que'ls altres — els que viuen encara en un estat primitiu de cultura — opo-

sin a les nostres raons la més contundent del browning?

Es clar que l'ésser enemic de la falsetat té algun inconvenient. Més d'un amic de la colla dels *pràctics* m'ha dit alguna vegada: vosaltres fugiu de la realitat; doncs alimenteu-vos d'idees. No serà tant, amics meus, de pà, treballant, serà molt que'ns ne falti, i en quant a lo demés... potser sí que n'hauré de prescindir, però ja és molt el poguer-se permetre el luxe a dir ben alt per tot arreu lo que un considera que és veritat i el poguer-se estar d'això que'n diuen conveniencies socials.

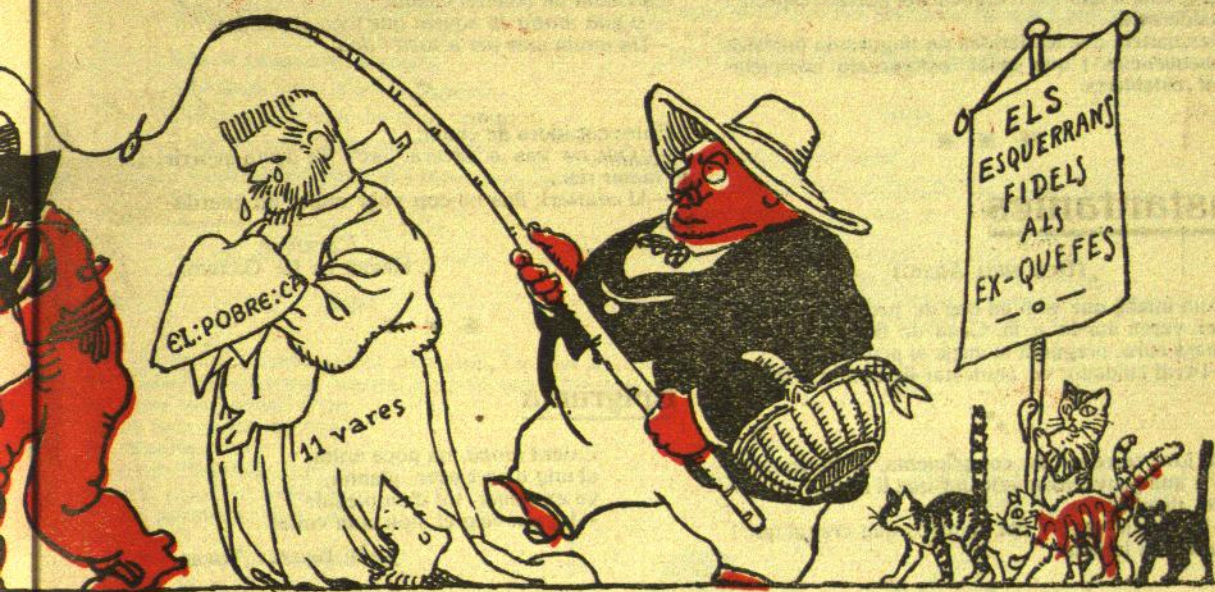
Tot són gustos! n'hi ha que diuen. Sí que és veritat. Hi ha joves, per exemple, que disfruten poguent, llençar dançant al ritme d'una música d'àngels, un enfilall de mentides amoroses (allò de la mentida!) a una noia sentimental, romàntica... Jo, en canvi, goso esclafint una rialla ben fresca quan algun bon amic d'aquests m'explica aventures semblants.

Però de totes maneres aquesta mena de mentides solen tenir poca malícia; són propies de gent sense ideal que busquen per vel encobridor el cine, els roperos, les reunions familiars, els jocs de prendes, les *soirées*, i fins alguna vegada les associacions religioses. Aquesta gent són, com si diguéssim, una mena de paràsits quasi inofensius. (Ja és un gran mal, però, en una societat haver-hi tants i tants paràsits).

Però els que són verdaderament terribles — i a mi no'm fan gens de goig — són els que ademés de no volguer-la dir ells la veritat, no volen que'ls altres la diguin.

Perquè si alguna persona em considera un illús o es mofa més o menys de mi, no'm fa gran cosa; però si sé que per dir lo que sento he de tenir fet el testament i estar disposat a canviar de barri, home... home... jo soc molt poc valent (veieu com no dic mentides) i, ademés, hi estic tan bé en aquest món!...

Més, me sembla que puc estar tranquil. Per sortir o per desgracia soc del regne dels humils i aquests no som admirats, però en les nostres calgudes tampoc trobem que s'hi ensanyi amb tanta força com en les dels poderosos.

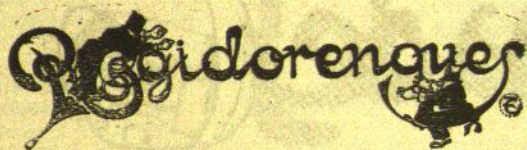

EL CARNESTOLTES

I ja'm sembla que n'hi ha prou d'aquesta matèria, suggerida per temes tan diferents i heterogenis com el Carnaval i l'assalt de L'HEREU.

No més anyadiré, com a resum: el primer me fa fàstic, el segon m'indigna i amb totes les meves forces ne protesto.

[L'HEREU ESCAMPA.

Guerrer invencible, de noble figura,
sapat com un roure, forçut com un brau,
munyques de ferro, dèu pams d'estatura,
portant en llurs grapes la guerra i la pau.

Quan bufa i renilla, lo món espatega,
la terra tremola sols passí xiulant
si ve, plou i trona, si marxa, llampega;
son cor és d'Alcídes, son pit de gegant.

Sí vèieu que branda'l coltell i s'atansa
gardeu bé les dònies, tanqueu als menuts,
jés ell! és atlètic, jés ell! és en Llanza
que esberla muntanyes i fa geperuts.

jEs ell! és en Llanza que a cops de baqueta,
pot fer de la plaça més gran un carré,
jés ell! és en Llanza tocant la corneta
voltat de son reque, requète, quetè.

I quan li pregunta el poble
¿què fas per mi tu qu'és noble?
i ell replica ¿què faré?
li respon el eco... re.

PREP DE L'OLI.

(Aquesta Regidorenca ja havia sortit en el nombre 10, però com que anava barrejada amb altres, no voldríem que hi hagués envejes i la repetim sola).

El Sindicat Professional de venedors de periòdics, ens envia la següent carta que amb gust reproduïm:

« Sr. Director de «L'HEREU».

Muy Sr. nuestro: La Junta del Sindicato Profesional de vendedores de periódicos de esta capital le agradecerá la publicación del siguiente suelto:

La Junta del Sindicato de vendedores de periódicos protesta enérgicamente del vil atentado cometido por unos salvajes a la persona de nuestro compañero José Castan, que, como Vd. sabe muy bien, se hallaba en la noche del lunes en esa Administración para tratar de asuntos relacionados con Vd. y el Sindicato. La Junta de este Sindicato le delegó por asuntos puramente comerciales que, muy bien ya sabe, nada tienen que ver con la Redacción, mas sin respetar a personas ajenas a la misma, esos bandidos intentaron contra la vida de nuestro compañero. Conste pues, nuestra enérgica protesta que es la de todos los vendedores de esta capital.

Por el S. de V. de P.

LA JUNTA

Als senyors Lleó Velao i Josep Castan

víctimes del selvatgisme imperant

Sentim fondament la sang que heu vessat i els dolors i molesties que us ha produït la ferida que encara avui us sagna i és una demostració de lo que poden arribar a fer els homes, quan se deixen dominar per l'odi i pels desitjos de venjança. Vingueu confiadament a la nostra administració sens témer cap perill i foreu villanament ultratjats.

Ens condolem de lo succell i sentim que hagueu sigut víctimes del radicalisme blanc, que és mil cops més condemnable que'l radicalisme roig.

Entre les nostres idees i les vostres hi ha un abim, però en aquests moments bandegem els ideals polítics, i'ns recordem que sou homes com nosal-

tres, i, com a tals, sou dignes del nostre respecte i consideració.

Desitjaríem que les ferides no tinguessin funestes conseqüències i que aviat estiguessiu completament restablerts.

* * *

Instantanies

(DEL MEU ARXIU)

A un infeliç que amb un cop de pedra l deixaren borní, varen dur-lo a la Casa de Socors. Feta la primera cura, preguntà al metje si perdria l'ull:

—Perdi cuidado, va contestar-li, el tinc a la mà.

* *

Un jove carregat de compliments, donà les gràcies a una senyora americana que li regalà un *havanó*, dient-li:

—Estic tant agraït pel cigarro, que cregui que'l fumaré tota la vida.

* *

Calant-se foc a la casa vehina, digué un avar a la seva criada:

—No encenguis foc; arrima l'olla a la paret.

* *

Escoltant un concert casulà:

—¿Quin *motiu* és aquest que toca el pianista?

—Un motiu més per a *tocà'l dos*.

* *

Entre caçadors de ciutat:

—¿Que no vas a cacera, are? Te devia avorrir no matar res...

—Al contrari; fins un cop vaig matar un guarda-bosc.

L'arxiver,
L'HEREU DE LA GARRIGA.

* * *

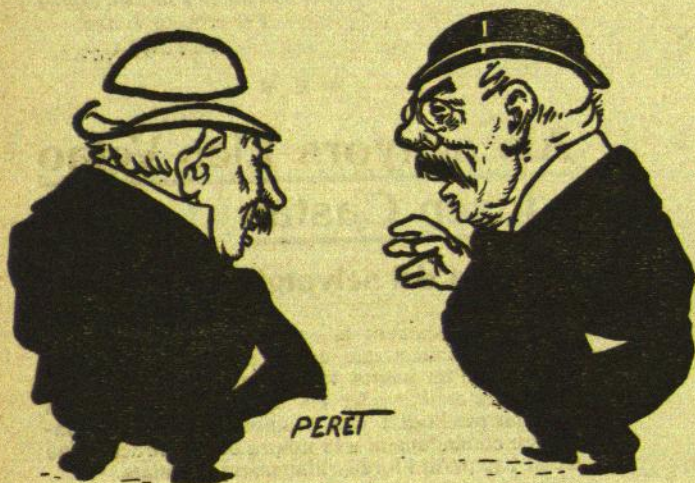
Epígrama

Estant *mona*, un poca solta,
al mig d'un carrer, plantat,
va exclamar, tot d'un plegat:
—Jo, ara veig el món com volat

JOSEP BERNET TORRA.

Un xato de eara ràs
que de nom se diu Bernat,
amb el seu fill enfadat
li deia: — Tu noi, rebràs
si'm puja la mosca al nàs.

EUDALT SALA.

D'ELECCIONS

—¿Creu vostè que tots els partits tindran candidatura?
—Ja ho crec; fins hi hauràn candidats que no tindran partit.

L'HEREU ha sigut assaltat. ¿En nom de què i de quif?

L'HEREU no és pornogràfic. No pot, doncs, haver sigut en nom de la immoralitat.

No és revolucionari. No ho pot haver sigut pels defensors de l'ordre.

No és essencialment carlí, ni republicà. No pot haver-se'l agredit per motius polítics.

I si, doncs, no podia agredir-se'l ni en nom de Deu, ni de la Patria, ni del Rei, ¿en nom de què i de què s'ha assaltat l'Administració?

¿En nom dels quartos?

Aleshores és qüestió de trinxe-raires.

¿Per son humorisme?

Aleshores són venjances particulars que entren de plè en el Còdic penal, i que'ls tribunals aclariran.

Si abans no ho fa *El Correo Catalán*.

* * *

El requeté del capdemunt
i'l requeté del capdevall
són la campana i'l batall;
són dues parts d'un sol conjunt.
I el requeté que hi ha a un costat,
i que va amb l'altre agermanat,
i el que assassina i tira tirs
i el que gemega i fa sospirs,
mentres no parlin clar i be
no són més que un sol requeté.

El *Correo Catalan* se les heu amb *La Veu de Catalunya*, perquè nostre amic no copfa tot el paragraf que aquell dedica als successos de nostra administració.

Fa bé. Nosaltres fem lo mateix. ¿Què se n'heu de posar paraules que no diuen res?

El dia que *El Correo* publicui la expulsió d'aquests facinerosos del seu partit, li prometem publicar-ho sencer i amb música i tot.

També li diu que no's fiqui en casa d'altri, i com nosaltres hi tenim ciri en aquest enterro, devem respondre que tenim un dret perfectíssim a exigir que'ls partits que pretenen representar una idea honrada, deuen procedir honradament.

Respongui *El Correo*: ¿El requeté que assalta nostra administració, és jaumf o no?

Lo demés són romanços.

Si que'ns llegeixen a l'Ajuntament.

Aquesta setmana a Can Tunis ja no hem fet transbord.

I allí hi treballaven 3 homes; 6 companyes; 10 batallons; 12 brigades i 20 divisions.

No sé del cert si ho dic be, perquè jo no soc del requeté.

Però hi havia molta gent.

Algú s'estranya de que la *Cuca-llum* fes de padri e bateig d'una criatura.

I'l titllen de clerical.

I ca, homes; aquesta gent són tots lo mateix. riden i reneguen en els mitings i casinos per a enganyar al poble, però ells es casen per l'Església,

bategen sos fills i fins els tenen en col·legis de frares o monges.

La qüestió per ells, són els quartos.

Diu un setmanari jaumf:

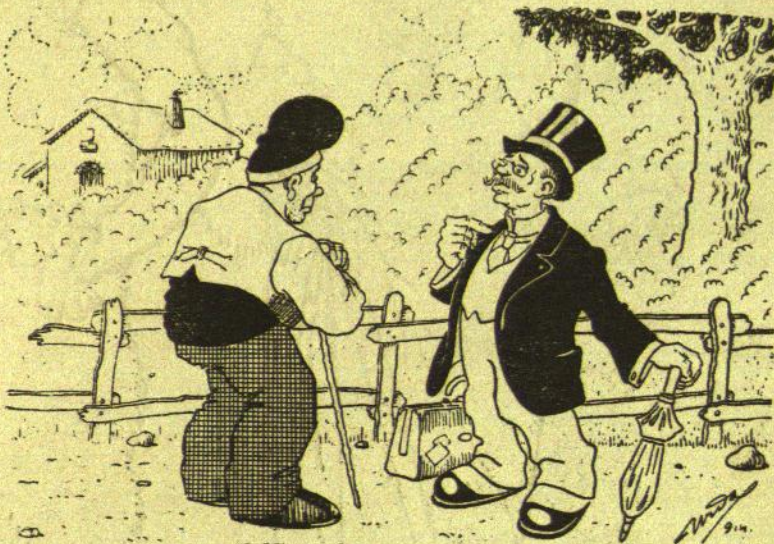
«Cobardes los unos disparando a mansalva cuando la defensa era imposible...»

Parla de l'atentat contra l'Ossorio.

Contra'l fet a L'HEREU, no'n diu res, i fa bé.

S'hauria de dir arxi-covart a sí mateix.

Perquè aquell estava previst i aquest no.

PREPARANT L'ELECCIÓ

—M'han dit, senyor candidat, que vostè no té opinió.

—¡Que no tinc opinió! Sàpiga i entengui que en quatre anys he canviat vint vegades d'opinió, vegi si'n tinc.

Del orgue de la Defensa Social, cosina-germana del requeté, parlant de l'assalt a nostra Administració:

«Cuando el alboroto no se reprime, las bravuconadas no se castigan, el insulto no se contiene, y se pierde en fin, la fe en el principio de autoridad, es lógico y natural que se erija en principio digno de respeto, el tomarse la justicia por su mano. Es esto, hasta cierto punto, una manifestación natural del instinto de conservación. Aunque parezca paradójico, la anarquía en este caso se convierte en salvaguardia de la sociedad.»

Aixís, tal com es llegeix.

I segons aquesta doctrina, quan perduda la fe en el principi d'autoritat, i en la doctrina de Jesucrist, que mana als rics donar els cabals sobrrs als pobres, les multituds es llençaren als saqueigs de la setmana tràgica, varen fer bé.

Varen posar en pràctica un principi *digno de respeto*.

ENTRE AMIGUES

- Ja sabs que l'Emília té relacions?
- Sí, ja ho sé; diuen que és molt bo el seu pretendent.
- Ja ho crec, té vinticinco duros diaris...

Però suposo que no respectarà el dia que vagin a saquejar la casa del qui ha escrit semblant baritatat.

Aquesta moral és parenta de la del *Correo Catalán*, que el dia 19 escrivia:

«Algunos colegas barceloneses, reseñando la incalificable agresión de que anteanoche fué víctima la administración del semanario L'HEREU, acusan a los requetés jaimistas como autores del cobarde atentado.

Nosotros juzgamos procedimiento indigno para defender aun lo más sagrado, agredir al contrario. También nosotros que nos preciamos de nobles siempre en ideales y procedimientos, y tenemos conciencia del lícito alcance que moral y dignamente puede tener la defensa de los mismos, podemos afirmar con verdad absoluta que el atentado cobarde y premeditado contra el enemigo, no reza nunca como procedimiento del jaimismo noble, ni con la mesura de los requetés, genuinos descendientes de los siempre caballerosos soldados de la Tradición española.

Esta ha sido también nuestra norma y seguirá siéndolo.

Por eso rechazamos la maliciosa especie lanzada por los aludidos colegas, contra la que también protestamos por el honor del jaimismo barcelonés.»

Lo qual no és més que un joc de paraules indigne.

Perquè si hi ha un requeté bo i noble, com diu el confrare, que no admet els procediments d'aquest altre requeté que's dedica a assaltar, en quadrilla, els domicilis particulars, i assassina, sense provocació ni ofensa, a sers desarmats i pacífics, deu dir-se amb tota claretat.

I deuen ésser expulsats del partit aquells.

Car, de no fer-ho aixís, Barcelona té dret a dir que puix estan tots sots una mateixa bandera, tots són uns, tots són lo mateix, inclòs el *Correo Catalán*.

En Cirici Ventalló està que bufa per la jugada que li han fet els jaumins a Torroella.

Aon sembla que l'han embarcat com a diputat i l'han deixat en terra com a mariner.

I de quarta classe.

¡Ai Cirici, Cirici, Cirici
a mi'm sembla que't queixes de vici;
car aquells que a tu l'han embarcat
a L'HEREU l'han *revolverejat*.

En Franquesa ja no sab per quins mars navega. Veient que'l públic no acudeix al Principal a sentir destroçar el castellà, anuncia representacions de sarsuela de gran espectacle. ¡Pobre home, com s'ha de veure pel seu mal cap!... La companyia del Principal representa comedies castellanes i és fama que'ls castellans que hi assisteixen no saben lo que diuen els actors. Es una delícia sentir parlar la *dulce lengua de Cervantes*, als antics actors de teatre català. No més per riure se pot fer el sacrifici d'adquirir una butaca i anar-hi a passar la vetlla.

En Franquesa's creu que representant obres com «Militares i paisanos», farà diners, i la realitat li demostrarà lo contrari. Tampoc li ompliran el teatre «Els sobrinos del Capitán Grant», que ja sabem de memoria i és una obra d'espectacle bastant carrin-clona.

Ell sabrà si li convé més representar aquesta mena d'obres insubstancials que fer art serio.

Els demés teatres, si fa o no fa, estan al mateix nivell del Principal. Totes les obres que s'estrenen no valen una pipada de tabac. El teatre a Barcelona es troba en una gran decadencia. Avui dia sols interessen les pel·lícules i les coupletistes. La dona que té'l desvergonyiment d'ensenyar davant del públic un pam de cama, i sab cantar sense que li surtin a la cara els colors de la vergonya, unes quantes cançons sensuais i sicalíptiques, ja té la carrera assegurada. I si té uns ulls abrusadors i el cos blincadís i el peu petit, encara més, perquè avui dia l'únic que té preu és la materia.

El teatre va morint per moments i la pel·lícula triomfa.

Es que estem al segle de l'aviació i de la electricitat, i els homes no estan per bagateles.

CANTA CLAR.

LA SIMFÓNICA

L'orquestra Simfònica tingué d'encarregar-se de omplir tot el programa, degut a que l'eminent mestre Vidiella estava malalt d'un refredat i no pogué pendre part en el concert. Ja'ns ho pensàvem que s'encostiparia, pobre senyor!... Com que feia vuit dies que havia comés la *calaverada* de sortir de nit.

La Simfònica cada dia ho fa millor. El mestre Lamotte de Grignon ne sab un niu. Ens feu conèixer quatre cançons armonitzades per ell, que valen un imperi. Tingué que repetir «La Gata i en Behíre» que és hermosíssima encara que un xic efectista. «La mort de la núvia» també ens agradà molt i la trobem superior a la canço esmentada.

En Lamotte en els dos concerts que ha donat ha triomfat esplendorosament i s'ha posat al nivell dels grans mestres. Aont estigué magistral i insuperable la Simfònica fou en «Divendres Sant de Parcival». Es impossible demanar una execució més acurada i més justa. El públic ovacionà xardorosament al mestre Lamotte.

La Simfònica aviat no tindrà res que envejar a les orquestres de més fama. En Lamotte l'ha fet i la farà triomfar sempre.

BEMOL.

—¿Què posarem?
—Un platet de sang i fetge.

DE LA COSSA

De la F. C. C. F.

Espanyol 2 goals—Badalona 0 goals

L'Espanyol ha guanyat als badalonins i consti que si baden, el resultat canvia. Els goals del Real han sigut fets, d'un penalty i d'una sortida del porter atacat, rematat per en Ponz. Igual podien no fer-se.

Això no vol dir que si tornen a jugar puguin guanyar per 5 a 0. Son cosses del foot-ball.

Barcelona 3 goals—Català 1 goal

Sí, senyors, el Català progressa, ja li calia, pobre vellet. Qui no admira els esforços del seu president, és que no té sentiment sportiu.

En la lluita del diumenge, va presentar un equip un bon xic arregladet. Quin orgull, don Agustín, no deia res a ningú.

¿l'Allack? Bo de salut.

En Massana, avui equipier del Català, al veure's marcat per un jersey, de quin ne guarda tantes recordances, diuen que quasi plorava. Amb aquell *interés* que ho feia.

En Bau anava nou de trinca.

ALTRES NOVES

—Que'l Club de Mar del Centre de Dependents, cada dia té més èxit, no m'ho negarà ningú.

Tenen bona voluntat i ganes d'anar lluny.

El dissabte a les set del vespre entraven en l'hostatge una yola a quatre remes i timoner, ¿què tal? Consti que avui dia també tenen dos canots de

passaig a dos remes i tres canoas i molt aviat entraran tres canots més.

Els xicots són decidits i tenen energies.

El diumenge varen fer un simulacre de salvament, com aquell que fa una pel·lícula. La mar, no sé amb qui s'havia enfadat; però estava *picada*. Uns socis sortiren amb un bot a la vela; i és clar, com que a la vela, no tenen el costum d'anar-hi, no sabien tornar.

Una canoa va anar a portar-los an en Miquel, que se'ls presentà en forma de providència. La feina dels canoistes, va ésser en tornar; en Millà va anar tres vegades d'esquena a terra; en Pardo va quedar ronc. Un altre volia baixar i entornar-se'n a peu.

Llàstima de Pathé, hauria fet feina.

—Sembla que dijous tornarem a tenir pinyes a l'Esquerra i que vindrà un pugilista de nom. Hi hauran moltes lluites i, com de costum, molta part del públic farà 'l ximple.

—Demà dimecres sortirà per a primer cop, el *número 1*, d'un nou diari anomenat *Vida Moderna*, dirigit pel pare dels de la ploma sportiva, el molt amable don Narcís. Tractarà de salons, teatres i sports.

El nombre de redactors és més gran que'l de *Stadium*.

Una sola cosa hi tenim que dir. Ho trobem un xic fora de temps, que en Masferrer a ses velleses es posi a fer vida moderna.

—Ja que hem parlat de *Stadium*. Heu vist quines coloraines gasta l'últim número?

La portada reproduïx el cartell de propaganda. No és gens bonic, però crida l'atenció, que ja n'hi ha prou.

—Demà el Barcelona farà un partit internacional amb un equip francès. Hi han rumors que serà fàcil que hi hagi empat.

Res tindrà d'extrany, ja és un vici.

—A l'anar a presenciar el partit del Barcelona-Català, en el camp de l'Espanyol, varem veure un carro guarnit que's disposava a anar a la rua.

Tot eren uniformes blanc-blaus i guarniment del mateix color. Els tripulants d'aquella embarcació de terra, marxaren fent gran xi-barri.

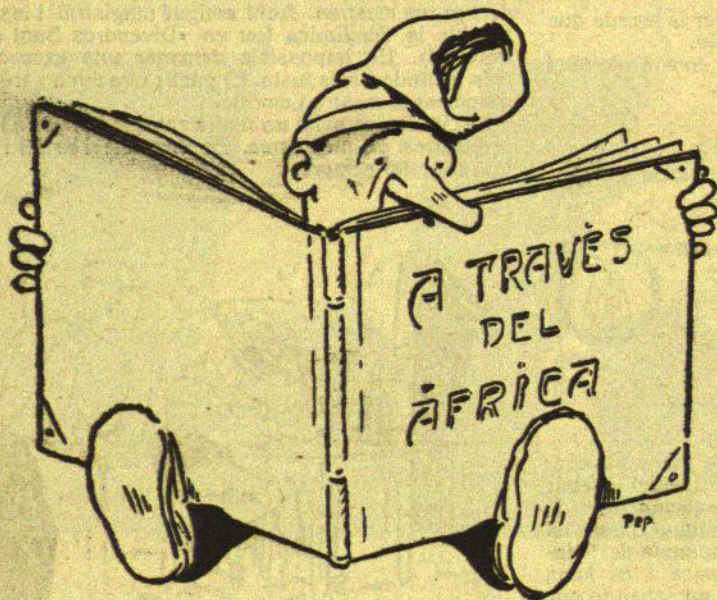
Al passar pel carrer de Muntaner, una senyera que portaven davant el vescol, quedà penjada a la branca d'un arbre. Però ells tan gallards.

N'hi havia un que tocava campanes.

—L'estimat amic i volgut periodista Josep Elías Junco, acaba de publicar un llibre, quin tracte extensament del foot-ball.

Comença amb un pròleg d'en Hans Gamper. Seguidament, l'autor entra de plè a tractar del foot-ball, primerament baix el punt de mira de educació física. Segueix fent una petita història des dels seus principis. Explica d'una manera claríssima en què consisteix; parla de llur evolució i de la manera de practicar-lo en el present.

Parla també de la missió del capità i de cada hū dels jugadors; manera d'entrenament en conjunt i personal,

MEDITACIÓ DE L'HEREU

—Ara sí que comprenc lo que devien patir els exploradors exposant-se a les iras dels selvatges...

oferint alguns concells molt acerts. Finalment publica el reglament del joc en Espanya i manera d'aplicar-lo. Atribucions dels jutges, segons els reglaments aprovats pel col·legi de referée d'Anglaterra.

Es una obra que no hi manca res, escrita amb cuidado i amb ferm coneixement de lo que tracta. L'Elfas ha volgut fer una obra d'utilitat i ha sortit amb la seva. És un llibre que ha vingut a omplenar un vuit en la biblioteca sportiva.

El nom de l'Elfas és prou garantia, per a justificar la valúia de sa producció.

Mercès per la dedicatòria.

CARLITUS.

Conferencia

A l'Ateneu Obrer del Districte segon, Mercaders, 38, don Enric Aguado Petri donarà dissapte dia 28 al vespre una conferencia sobre l'immoralitat dels espectacles públics.

Agraïm la invitació.

Acudits

- Oy, papà, que'l senyor Pau anirà a l'infern?
- I ara! perquè?
- Perque'l senyor mestre, sempre diu que'ls que parlen malament hi van, i com que ell és tar-tamut...

**

A la exposició:

- ¡Quin cuadro més maco qu'has pintat!
- Ja te'l regalaré quan te casis.
- Noy! si que me'l faràs pagar car.

**

En una fira de bestiar:

- Ja's pot comprar, ja, aquest cavallet; en un quart i mig, va de Barcelona a Gracia.
- Que hi ha molt de Barcelona a Gracia?
- Miri: passant per Badalona, tres hores llargues.

ESCURA CALAIXOS.

R. S., Bellpuig.—Aumenta el paquet des del 16.

J. S., Riera.—Rebut 5 pts.

P. C., Moyà.—Rebut 2'60 pts.

H. A., Mataró.—Rebut postal, ens urgeix carta.

D. P., Figueras.—Enviïns giro postal. Abonat el retorn, menys un *Cu-cut* que li tornem.

J. B., Ciutat.—V. va be, per are. Posem els millors.

J. B. T., Ciutat.—Aquesta vegada ha fet el tonto i el brut.

P. S., Caldas.—Cobrat pts. 2'05. Ara té saldat fins a fi de Janer.

LL. B., Ripoll.—Cobrat pts. 2'05.—Ara té saldat fins a fi de Janer. Em va molt bé cobrar d'aquest modo.

Lliguero.—Això és vell. Cavili més.

El Porteret.—Els treballs han d'ésser catalans i nêts. Aquest pica massa.

R. S., Bellpuig.—Rebut segells. 'Saldat fi Janer. Mercès felicitació.

F. M. Pobla.—Estranyo que en P. no'm digui res.

CABORIES

Una cosa que la volen tenir tots els *diputats* i que quan la peste arriba priva d'ésser-ne damnats.

- . . . Poca cosa.
- . . . Relatiu.
- . . . Verb.

AIXERIT.

SOLUCIÓ AL NÚMERO ANTERIOR

7 gallines i 11 conills

ENDEVINAIRES: Anselm Casamitjana, Rafel Pons i Astell, E. Madorell, Antón M.ª Dagà, Mateu Benejam, Samsó, Esteve Elfas, Patufet, Lliguero, Antonieta Mas, Antón Obach, J. D., Caldas, Ignasi Nadal, Josep Mata; Joan Serra.

Imp. CATALONIA. — Passatge del Pont de la Parra, 6

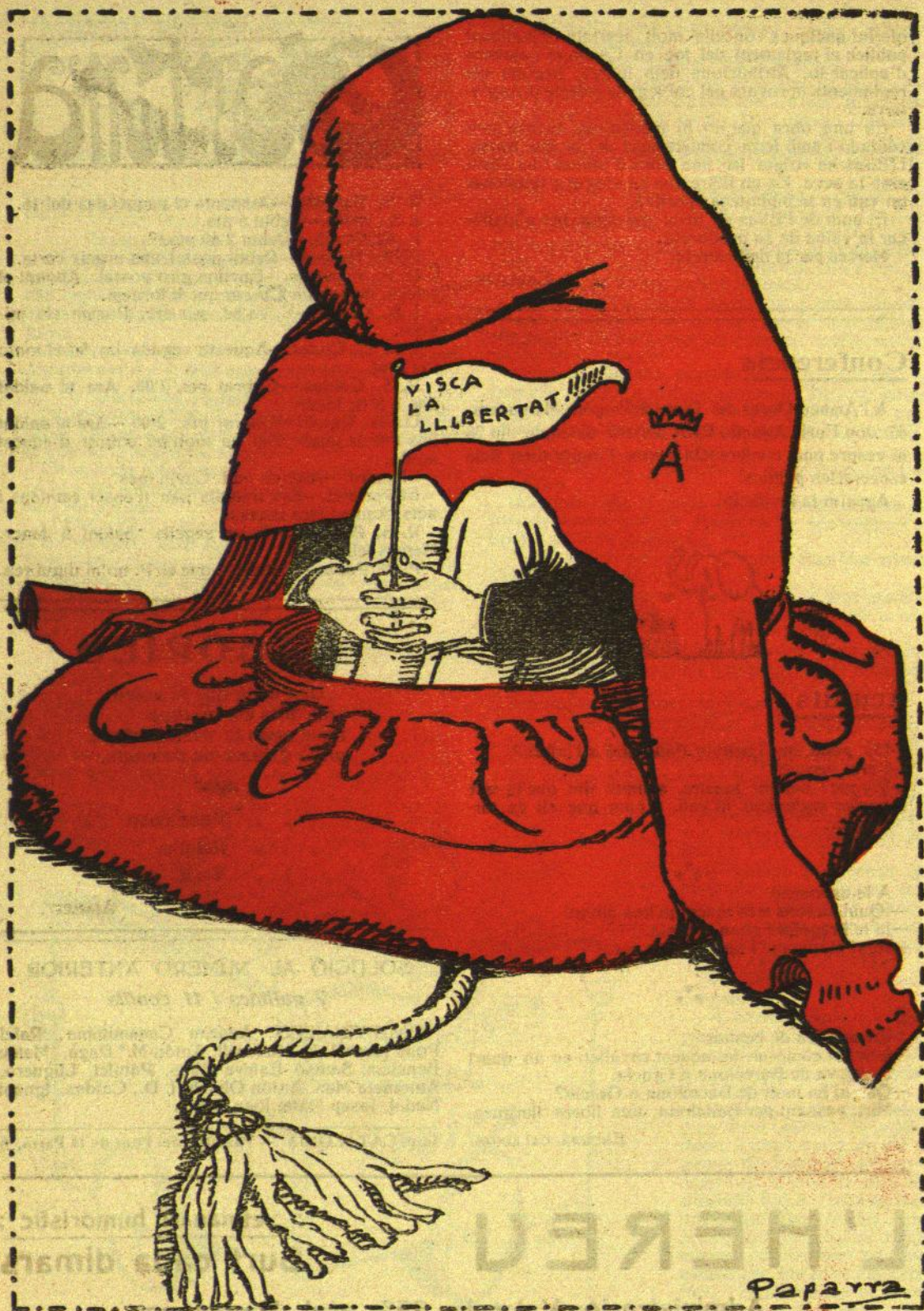
L'HEREU

: Setmanari humorístic :
Surt cada dimars

Administració: Valencia, 233, pral. Barcelona

PREUS DE SOTSCRIPCIÓ: Un any, 6 pessetes; Mitj any, 3 pessetes

Número solt 10 cèntims

LES DUES INTRANSIGENCIES

Única manera de poder viure tranquil un ciutadà de Barcelona